

Özgürlük Düşü Şü

– MESUT ÇİFTÇİ · 21 Temmuz 2009

Bir özgürlük adasından bahsediliyordu, bir rüyadan. Tüm kent bu adadan bahsediyordu. Yeryüzündeki cennet sonunda bulunmuş olmalıydı. Yoksulluğun, açlığın ve çıplaklığın olmadığı bir ada bu. İnsanların insanca yaşadığı bir yer. İşkencenin ve yasakların olmadığı bir yer. Aslında hiç kimse bu adanın gerçekliğine inanmıyordu. Ama hoş bir hayaldi. Bizzat bu özgürlük adasına gidenler anlatıyorlardı.

- Orada hiç acıkmaz mısın ya da hastalanmaz mısın?
- Elbette ki acıkir ve hastalanırsın. Ama buradaki gibi değil. Acıkırsan devlet seni doyurur, hastalanırsan hastane de iyileşirsin.
- Buradaki gibi işte.
- Buradaki gibi değil, orada sana saygı duyarlar.
- Nasıl yani?
- Yani seni önemserler. Devlet sana işsizlik maaşı verir, yaşlılık maaşı verir, çocuk için maaş verir.
- Ne kadar güzelmiş. Burada da habire alır.
- Orada istediğin müziği dinleyebilirsin, istediğin gibi konuşabilirsin, istediğine inanabilirsin.
- Devlet bir şey demez mi?
- Demez.

Konuşmalar tüm kentte ve tüm kıtada yayıldııkça yayıldı. Savaşlardan, yoksulluktan, açıklıktan, yasaklardan usanan insanlar gemilere binip özgürlük adasına gittiler. Yolculuk çok yorucuydu. Kendilerinden önce gelenler kendilerini çok iyi karşıladılar. Tüm yeni gelenleri kayıt altına aldılar. Hasta olanları hastanelere yatırdılar, tedavi ettiler. Üstelik para almadılar. Eski gelenler yeni gelenlere evler ve araziler verdiler. Herkes istediğini yapmakta özgürdü. Bu gerçekten bir rüya olmalıydı. Yeryüzündeki cennet bu olmalıydı. Bunu duyan insanların büyük bir çoğunluğu özgürlük adasına göç ettiler. Elbette ki göçenler yoksullar, işsizler, mahkumlar ve zulüm görenlerdi.

Zamanla özgürlük adası kalabalıklaştı. Kasabalar kentlere, kentler büyükşehirlere dönüştü. Tarım ve sanayi akıl almaz bir biçimde gelişti. Nüfus kalabalıklaştı. Özgürlük adasının kaynakları kirlenmeye başladı. Özgür insan kendisinden başkasını düşünmemeye başladı. Büyük şirketler kuruldu, büyük fabrikalar. Artık kurallar konulması gerekiyordu. Kurallar konuldu, yasaklar getirildi. Tüm insanlar bu kuralları ve yasakları desteklediler. Artık özgürlük adasına yeni gelen insanlar alınmayacaktı. Tüm gelenler geri çevrildi. Özgürlük adasındaki ağaçlar kesildi, nehirler kirletildi. İnsanlar kendi kanunlarını uygular oldu. Şirketler insanları ölesiye çalıştırdılar. Orta zenginlikteki insanlar iflas ettiler. Zenginler daha zengin, fakirler daha fakir oldular. Özgürlük adasında özgürlük zor bulunan bir şey oldu artık.

Özgürlük adasındaki bu durumdan diğer ülkelerin haberi yoktu. Özgürlük adasındaki zengin insanlar ve

şirket sahipleri özgürlük adasındaki kaynakların kendilerine yetmeyeceğini anladılar. Özgürlük götürme yalanıyla ekonomisi fakir, kaynakları zengin ülkelere gemiler ve uçaklarla saldırdılar. Kendi varlıkları için diğer insanların varlıklarını hiçe saydılar. Her gittikleri yerde kan döktüler.

Özgürlük adasında da durum dışarıdan pek farklı değildi. Yoksulluk, açlık, yasaklar ve adaletsizlik her yerdeydi. Bir gruba ya da bir ırka sahip olanlar diğerlerini istemiyorlardı. Çatışmalar çıktı, çok kan döküldü. Kaynaklar kirletilmeye devam edildi. Devlet insanların kalplerine korku salarak her istediğini yapar hale geldi. Dışarıdan gelen göçmenlere ise hiç tahammül kalmadı. Herkes ayrılıkçı ve terörist olarak fişlendi. Artık insanlar özgürlüğe inanmıyorlardı. Rüya kabusu dönüşmüştü. Dünya üzerindeki herkes özgürlük adasından nefret eder olmuştu. Halbuki bir zamanlar durum böyle değildi.